

MFS - Minor Field Studies

Johanna Barr 2012-06-11

Reseberättelse: MFS i Nepal

"Improving Micro Hydropower Maintenance in Rural Nepal"

Innan jag begav mig iväg på min resa hade jag i huvudsak fått höra tre saker om landet Nepal: "naturen är vacker", "nepaleser är trevliga" och "du kommer att få äta mycket dal baat" (förklarar för mig som ris och linsoppa). Dessutom hade jag fått berättat för mig att bilvägarna var livsfarliga. Efter nästan två och en halv månad i landet kan jag skriva under på allt detta och på mycket, mycket mer. Konstant upplevelse och kulturkrockande har lärt mig enormt mycket om mig själv, om andra människor, om den nepalesiska kulturen och en del om småskalig vattenkraft, under vad som känns som de två längsta månaderna i mitt liv.

Naturen är verkligen vacker i Nepal. Och enormt varierande för en landyta som endast är en tredjedel av Sveriges. Jag har fått se ökenlandskap, snöiga bergstoppar, vandrat genom djungel och besökt otaliga små byar omgivna av gula och gröna sädesfält som böljar för vinden. Mitt projekt innebar en hel del resande till olika delar av landet, och jag stannade som mest 10 dagar på ett och samma ställe. Ena dagen vandrade jag bland världens högsta berg och en 12 timmar lång sömnlös nattbussfärd längst bak i bussen med en nepales sovandes på min axel befann jag mig i över 40 graders värme nära gränsen till Indien.

Visst kan vacker natur ge minnen och upplevelser som berör och består, men det är alla de relationer jag har skapat med människorna i Nepal som har påverkat mig allra mest. Människor som pratar engelska, människor som bara pratar nepalesiska, kvinnor, män, barn, munkar, nunnor, moderna människor i städer, människor som spenderat hela sitt liv i en by med tio hus, människor som bor i städer men som ändå har getter och buffalos på bakgården, människor som inte önskar något annat än att få flytta till Europa eller USA, ännu fler som tvingas flytta till Mellanöstern för att få jobb, men också många människor som älskar sitt land och vill bo kvar i Nepal. Som svensk så har man en viss personlig sfär omkring sig och en viss individualism, men detta har nepaleserna ingen aning om, vilket gör att de tar emot en med öppna armar som en i familjen och innan jag förstod att nepaleser kallar både avlägsna släktingar och goda vänner för systrar och bröder, undrade jag hur stora nepalesiska familjer egentligen var. Nu har jag dock själv många systrar och bröder på olika ställen i Nepal.

Den sociala strukturen kunde dock tidvis vara en aning frustrerande. Det går inte på en dag att vänja sig av vid sin under 25 år inlärd självständighet, och nepaleser gör *allt* tillsammans. De väntar på frukost tillsammans, de äter frukost tillsammans (dal baat), de går till jobbet tillsammans, de går från jobbet tillsammans och dricker after work-te, de dricker en kopp te tillsammans, och sen ses de några timmar senare för att äta middag tillsammans (dal baat igen). Samtidigt var det en enorm trygghet att bli inföstd i detta mönster, där jag på en gång blev en i gänget som gör allting tillsammans.

Och tro det eller ej, efter två månader av två portioner dal baat per dag är jag fortfarande inte trött på ris. Ris och linssoppa är dessutom en väldigt orättvis beskrivning av denna rätt som också innehåller kryddiga grönsaksröror, ångad spenat, krispigt bröd och ibland till och med yakkött. Det enda problemet för min svenska lilla mage var mängden mat de serverade, speciellt när man blev bjuden som gäst. Jag lärde mig den hårda vägen att uttrycket "lite till, tack" i Nepal inte direkt innebär lite.

Angående vägar och trafik så är det ett enda kaos. Det finns ett fåtal asfalterade vägar mellan Kathmandu och några andra större städer i landet, men därefter får de stackars bussarna och jeeparna ta sig fram på steniga lervägar som går genom floder och bergspass. Trots detta är det många som behöver resa och jag har spenderat många, många timmar i fullproppade jeepar, bland annat bredvid bilföraren med växelspaken mellan benen. Jeeparna är ofta det obekväma alternativet, men de är snabbare än bussarna. De sparar bland annat in tid genom att tuta hysteriskt innan kurvor istället för att sakta ner och se om de får möte.

En annan faktor som bidrar till svårigheten att transportera sig är de ofta förekommande "banda", vilket är strejker där vägarna stängs av för all trafik. Det är oftast olika folkgrupper eller kast som utlyser "banda" och det är egentligen inte förbjudet att åka på vägarna, men eftersom man riskerar att få ett stenblock nerputtat på bilen eller utsättas för andra otrevligheter från gruppen som strejkar så blir förbudet väldigt effektivt. Under tiden jag befann mig i Nepal var det politiska klimatet mer instabilt än vanligt och bandas som utlystes plötsligt och avslutades lika plötsligt gjorde att min projektplan ibland inte gick att följa. Att improvisera utifrån omständigheterna är dock något av det mest lärorika jag tar med mig från denna resa. Framför allt har jag fått lära mig att en förändrad projektplan inte nödvändigtvis betyder en *försämrad* projektplan.

Att räkna upp allt jag lärt mig skulle ta mer än de 1-2 sidor som ska ägnas åt denna reserapport, men en sak är klart: om man utsätter sig för den här typen av upplevelse där man utelämnar sig själv åt en helt annan kultur, och om man är villig att sätta sina gamla vanor och värderingar åt sidan ett tag, så kommer man ut på andra sidan som en mer förstående och tolerant människa. Framförallt så får man, om man är villig att ge av sig själv och sin energi, uppleva så många möten och händelser som man aldrig annars skulle få vara med om och åtminstone i Nepal får man tillbaka dubbelt så mycket som man ger.